Ч. 33 Пятниця 12 (24) лютого 1893. Рôкъ III.

Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ôй годинѣ по полудни.

Адміністрація: улиця Чарнецкого ч. 8.

Редакція: ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціи неопечатанѣ вôльнѣ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Передплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провінціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чверть року — 60 к.
мѣсячно . . — 20 к.
Поодиноке число 1 к.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . — 45 к.
Поодиноке число 3 к.

Рада державна.

Въ доповненю справозданя зъ засѣданя Палаты пословъ зъ дня 21 с. м. наводимо тутъ дословно письмо, яке вôдчитавъ п. міністеръ фінансôвъ въ справѣ віцепрезидента галицкои дирекціѣ фінансовои п. Корытовского. П. міністеръ сказавъ: Коли менѣ Намѣстникъ пише: (читає) „Якнебудь въ виду истнуючихъ вôдносинъ строгôсть єсть однаково потрѣбна якъ въ интересѣ державы такъ и оподаткованыхъ, не можу вôдмовити віцепрезидентови Корытовскому свѣдоцтва, що увзглядняє всяки̂ входячи̂ въ гру чинники и матеріяльни̂ вôдносины краю“ — я такого свѣдоцтва не можу легковажити и уважаю за мôй обовязокъ мужеви, о котрого ходить, выставити то публичне свѣдоцтво, тымъ бôльше, що атаки не были зовсѣмъ отверти̂, а кождый знавъ, о кого ходить.

Дальше доказувавъ п. міністеръ, що цѣла хиба лежить въ практицѣ и тому то въ практицѣ треба зробити порядокъ, хочь якъ бы то тяжко дало ся почути въ кождôмъ поодинокôмъ случаю. Сими днями — казавъ п. міністеръ — дôставъ я справозданє, въ котрôмъ такъ сказано: При стяганю податкôвъ показують ся велики̂ трудности задля звычаю, якого тутъ люблять податники уживати; они переносять актомъ нотаріяльнымъ лишь на око свои движимости на необовязану до плаченя податкôвъ супругу, або дають ся приятелямъ и знакомымъ фантувати ажь до послѣднои сорочки за выдумани̂ довги. Таке туманенє доглянувъ я не лишь у людей зъ низшихъ клясъ, але навѣть и у людей знатнѣйшихъ.

По бесѣдѣ дра Штайнбаха промавляли ще: Пос. Пфайферъ, котрый домагавъ ся строгихъ мѣръ противъ выроблюваня штучного вина. — Пос. Гофманъ-Велленгофъ урґувавъ о систематичне управильненє платнѣ урядникôвъ, а вôдтакъ обговорювавъ прикре положенє возьныхъ и діюрністôвъ та жадавъ залагодженя предложеного нимъ проєкту закона противъ „рінґôвъ“ и „картелѣвъ“ (змовъ фабрикантôвъ въ справѣ пôдвысшеня цѣны ихъ выробôвъ). — Пос. Сальвадорі жалувавъ ся на пачкарство и на способъ, якъ обходять ся въ Австріи зъ пачкарями. — Пос. Ґесманъ обговорювавъ вôдносины урядникôвъ въ державнôй друкарни. — Пос. Польцгоферъ жалувавъ ся на велику шкоду, яку роблять промыслови выробы по домахъ карныхъ. Ту шкоду можна бы тымъ усунути, колибъ заведено монополь на сѣрники и выробъ ихъ вôддано домамъ карнымъ. Бесѣдникъ обчисливъ, що монополь сей принѣсъ бы державѣ 20 міліонôвъ доходу.

Пос. Пецъ выступавъ противъ выпусканя въ аренду податку консумційного на провінціи. Бесѣдникъ сказавъ, що найлѣпше выпустити податокъ біржевый въ аренду якому жидови а знайде ся вже якійсь, що добуде въ него и 20 міліонôвъ.

По промовахъ пословъ Ріґлера и Форманека закрыто засѣданє и назначено слѣдуюче на нинѣ (четверъ).

Комісія санітарна вôдкинула вчера резолюцію, котра жадала позволеня палити въ Австріи тѣла помершихъ. По сѣмъ вела ся нарада надъ петиціею нѣмецкихъ лѣкарѣвъ въ Празѣ въ справѣ роздѣленя школы акушерокъ на нѣмецку и ческу. Молодочехъ Двожакъ, яко референтъ, жадавъ, щобы перейти надъ тою справою до порядку дневного; Нѣмцѣ знову домагали ся увзглядненя сеи петиціѣ. Вкôнци принято посередне внесенє пословъ Левицкого и Вельовейского, щобы вôддати сю справу правительству до розслѣдженя зъ завôзванємъ, щобы оно порозумѣло ся зъ ческимъ выдѣломъ краєвымъ и предложило опôсля вôдповѣдне внесенє.

Зъ рускихъ товариствъ.

Дня 14 с. м. вôдбули ся въ комнатахъ „Бесѣды“ загальнѣ зборы спѣвацкого товариства Львôвскій Боянъ при численнôй участи членôвъ. Зборы отворивъ голова товариства, проф. Шухевичъ промовою, въ котрôй подавъ короткій оглядъ дѣяльности „Львôвского Бояна“ на поли рôднои музыки та зазначивъ, що товариство въ часѣ минувшого року значно пôднесло ся, побôльшилось и стануло дѣйстно на высотѣ своеи задачѣ, въ чôмъ головна заслуга знаменитого діріґента проф. Н. Вахнянина. Зборы на внесенє п. Шухевича заявили своє признанє п. Вахнянинови, вставши зъ мѣсць и довготреваючими оплесками. Дальше выразивъ п. Шухевичъ въ имени „Львôвского Бояна“ горячу подяку товариствамъ „Руска Бесѣда“ и „Просвѣта“ за значну пôдмогу матеріяльну, Вп. проф. Партицкому за щедрый даръ 50 зр., дрови Федакови такожь за значнѣ сумы дарованѣ на цѣли товариства, а п. Топольницкому за акомпаніяментъ при вправахъ и продукціяхъ „Львôвского Бояна“.

Изъ справозданя зъ дѣяльности выдѣлу товариства, котре подавъ секретарь п. Венгриновичъ, подаємо отсѣ найголовнѣйшѣ точки: Заходомъ „Львôвского Бояна“ устроєно чотири концерты у Львовѣ, оденъ въ Станіславовѣ, 24 продукцій на провінціи, а 2 выступы членôвъ товариства въ Чернôвцяхъ и Терноноли. Пробъ было 43. Членôвъ новыхъ приступило 53 (41 дѣйстныхъ а 12 спомагаючихъ), выступили два члены дѣйстнѣ. Новыхъ утворôвъ прибуло 12. Въ минувшôмъ роцѣ товариство розписало кон-

---

5)

ИВАСЬ.

ОПОВѢДАНЄ ЗЪ ЖИТЯ ГАЛИЦКИХЪ СЕЛЯНЪ.

Зъ польского. — Волод. Загурского.

(Дальше).

Такъ проминуло знову лѣтъ чотири. Старый Матвѣй занепавъ на очи и ослѣпъ до чиста. — Выплакавъ ихъ — казали люде — зъ туги за своєю, сарака!

Въ кузни заступавъ теперь майстра Ивась. Сиротѣ пôшло вже на двайцять першій рôкъ, тай бравый же вырôсъ зъ него парень! Лице пашѣло здоровлємъ, шия груба, плечѣ широкѣ, а груди мовь у медведя. Жѣноча лагôднôсть и дитинна несмѣливôсть малювали ся у поглядѣ его голубыхъ очей, въ его усмѣшцѣ.

Впрочôмъ придавъ ся цѣлкомъ на Матвѣя; — знавъ роботу якъ нѣхто въ околици, бувъ роботящій, словный и, — що рѣдко въ ковалѣвъ трафляєсь, — не пивъ. Длятого то, коли пôде бувало въ недѣлю до церкви, въ гранатовôй мѣщанськôй капотѣ, въ червонôй камизольцѣ и барвистôй хустинѣ на шиѣ, пожирають его очима всѣ дѣвчата. Господарскѣ дочки, и тѣ потручують его лôктемъ, щобъ хочь зирнувъ на нихъ. Говорили, що має очи якъ мѣдъ и прозывали „солодкимъ Ивасємъ“. Але вôнъ не зважавъ на тѣ зачѣпки; — щось инше было въ его головѣ.

И Софійка тоже выросла была гарна якъ тополя. Волосє чорне якъ уголь, коса гей праникъ, а очи — Боже милый, що за очи! На порохъ чоловѣка моглабъ тыми очима спалити!

Повѣдали старѣ, що цѣлкомъ до матерѣ придалась. Те саме личко, бѣле мовь кровь зъ молокомъ, тѣ самѣ свѣжѣ уста коралевѣ, якъ пара спѣлыхъ ягôдъ, тѣ самѣ дрôбнѣ бѣлѣ зубы. А й любилажь ихъ и скалити, тѣ зубы, смѣючись що хвилѣ весело. Старѣ говорили, що такъ само смѣяла ся колись єѣ мати — чарôвниця!

А добра была зъ неѣ господиня. Зъ тои поры, якъ упокоила ся была бабуня, якось два роки тому, сама вела господарку. Хата въ неи все выбѣлена, пôдлога чистенько вымыта, огородъ якъ слѣдъ оброблений. Челяди й худобѣ нѣколи на нѣчôмъ не збувало. Все вмѣла нагодувати; — бувало, то ще й спродає веприка або теличку.

Сѣльске паробоцтво, ба й двораки дивились на ню якъ на чудотворну икону, коли въ бѣлôй якъ снѣгъ сорочцѣ, квѣтчастôй спôдници и въ жовтыхъ чобôткахъ, ишла въ недѣлю зъ подругами до церкви, выгинаючи своимъ хисткимъ станомъ, — якъ та ворона, коли ходить по рôли за плугомъ. Але она не мала для нихъ ока, дарма, що єѣ зачѣпали, дарма, що пôдмавляли єѣ зъ собою до коршмы на музыку. За горда была, щобъ брататы ся зъ ними. Атжежь въ неи Ивась бувъ; — ну, а Ивась? Куды имъ всѣмъ, куды й самому локаєви до Ивася!...

И любивъ-жежь єѣ молодый коваль, любивъ споминами многолѣтнои дитячои дружбы, цѣлымъ жаромъ першои любови. Але любивъ єѣ якось дивно, не зъ проста. Для него она была панею, королѣвною ясною, чимось святымъ, що збуджує почесть и вымагає ще бôльше вôдъ самои любови. Не было для него жѣнки понадъ Софійку, але сирота привыкъ дивити ся на ню, якъ на яке вызше существо.

Вдячнôсть для Матвѣя перенѣсъ на его дитину, а тота вдячнôсть надавала его любови якусь вôдрубну, идеальну цѣху. Для неи все бувъ повенъ ласки и ввѣчливости; всѣ єи думки и забаги старавъ ся вôдгадати. Кôлько разôвъ не выпалобъ єму до мѣста на торгъ, все привозивъ ѣй зъ вôдтамъ гостинця — не забувавъ єѣ.

И она любила его такъ само, и на кождôмъ кроцѣ выявляла єму свою зычливôсть. Жили свѣдомѣ того, не розмавляючи зъ собою нѣколи про любовь. Обули ся зъ собою, божь и знали ся зъ малку. Взаимне призвычаєнє надавало ихъ чувствамъ якоись братерскои, сестрянои цѣхи. Пристрастнои а закоханымъ властивои жадобы ихъ любовь не знала. Знали

курсъ на творы вокальнй, а се много причинуло ся до розбудженя працѣ на поли рôдной музики. „Львôвскій Боянъ“ прийшовъ въ посѣданє „Музикальнои Бібліотеки“ черезъ даровщину дотеперѣшныхъ єѣ выдавцѣвъ и постановивъ продовжати выдавництво. Крôмъ того по мысли ухвалы зъ 24 лютого 1892 р. утворено для членôвъ „Львôвского Бояна“ школу спѣву, котрою управляє дръ Богданьскій. Вконци здавъ справу касієръ товариства п. Рихвицкій, а рахунки, провѣрені пп. Пшепорскимъ и дремъ Кулачковскимъ, показали ся вповнѣ докладными и точными.

Опôсля наступили выборы до выдѣлу. Черезъ акламацію выбрано п. Шухевича головою, дра Федака заступникомъ головы, п. Вахнянина діріґентомъ, паню Барвѣньску діріґенткою, панну А. Вахнянинôвну и п. Крушельницкого заступниками выдѣловыхъ. Черезъ тайне голосованє выбрано п. Ф. Колессу заступникомъ діріґента, и трехъ выдѣловыхъ: пп. Венгриновича, Рихвицкого и Хандереса.

По сѣмъ вела ся дискусія надъ поодинокими внесенями. На внесенє п. Крушельницкого ухвалено, що „Львôвскій Боянъ“ маε выдавати що мѣсяця оденъ выпускъ „Музикальнои Бібліотеки“. — На внесенє п. Вахнянина ухвалено розписати въ будучôмъ роцѣ два конкурсы на творы вокальни, щобы тымъ чиномъ пôддержувати рухъ въ музичнôй літературѣ, и доставляти все нового матеріялу для выдавництва „Музикальнои Бібліотеки“. — Надъ внесенємъ п. Топольницкого, щобы „Львôвскій Боянъ“ крôмъ вокальнои музики управлявъ такожь инструментальну, розвелась широка дискусія, однакожь зборы не могли на разѣ тои справы порѣшити и длятого ухвалено въ тôмъ взглядѣ лишь директиву для выдѣлу, щобы въ тôй рѣчи близше розглянувъ ся. — Принято наконець внесенє п. Вахнянина, щобы утворити зъ мужескихъ голосôвъ артистичну вôсѣмку або дванацятку, котра вправлялась бы въ детальнôмъ выконуваню найтруднѣйшихъ квартєтôвъ и становила неначе ядро товариства. Гадку тоту ще передъ двома мѣсяцями порушивъ п. Венгриновичь, однакожь зъ причины ферій святочныхъ не можна було єѣ въ житє перевести.

— Выдѣлъ товариства рускихъ женщинъ въ Станіславовѣ вôдбувъ 9 лютого 1893 третє засѣданє, на котрôмъ полагоджено отсѣ справы: 1. Выбрано комісію для змѣны статута и запрошено до удѣлу въ комісіи зъ поза товариства дра Бучиньского, В. Лукича-Левицкого и дра Мандичевского. Назначено день нарадъ тои-жь комісіѣ на 16 лютого с. р. 2. Рѣшено просити „Руску Бесѣду въ Станіславовѣ“, щобы приняла выдѣлъ товариства Рускихъ женщинъ, яко члена звычайного. 3. Рѣшено урядити дня 5 марта с. р. вечерокъ зъ концертомъ и вôдчитомъ. 4. Принято до вѣдомости, що зъ вечерка, урядженого 2 лютого, вплынувъ чистый доходъ въ квотѣ 8 зр. 64 кр. на фондъ института для дѣвчатъ рускихъ. 5. Принято зъ подякою дары на тойже институтъ, котрі зложили Анеля и Софронъ Недѣльскі 2 зр., А. Гринѣвска зъ Ямницѣ 1 зр., Наталія Давидовичева зъ Бурштина 1 зр., Ольга Озаркевичева зъ Сѣлця 1 зр.. Наталія Сѣчиньска зъ Угриня 2 зр., Иванъ Борисъ 1 зр. 6. Принято новыхъ членôвъ вп. пп.: Марію Олесницку зô Стрыя, Н. Ткачкевичеву зъ Станіславова, Володимиру Яворску зъ Заболотова, Т. Бачиньску зъ Косова, Ольгу Озаркевичеву зô Сѣлця, Єлисавету Хромовску зъ Глинокъ, Аделю Партицку и Иванну Партицку зъ Торговицѣ, Каролину Кропельницку и Ольгу Кропельницку зъ Лесѣвки, Лукію Гринѣвску зъ Ямницѣ, Наталію Сѣчиньску зъ Угриня, Н. Гарасевичеву зъ Задарова, Катерину Темницку и Марію Темницку зъ Шидловецъ, Теклю Шапковску зъ Станіславова, Людмилу Левицку зъ Камѣннои.

Переглядъ політичный.

Теперѣшна сесія Рады державнои маε тревати найдальше до 24 марта. По Великодныхъ святахъ маε ся зôбрати часть соймôвъ на коротку сесію, въ маю будуть радити спôльні Делеґаціи, а въ осени зберуть ся знову на коротку сесію соймы, пôдчасъ коли Рада державна зôбере ся на ново ажь въ падолистѣ. Крôмъ буджету намѣряє правительство залагодити въ теперѣшнôй сесіи передъ Великодными святами ще кôлька законôвъ, котрі уважає за наглі, а именно законъ противъ фальшованя поживы и законы о зелѣзницяхъ. Зъ дотеперѣшного ходу розправъ можна однакожь судити, що Палата пословъ не залагодить нѣчого бôльше, якъ лишь самъ буджетъ.

Новонародженый сынокъ Найдост. Архікняг. Маріѣ Валеріѣ, одержавъ на хрестѣ имя: Францъ Кароль Сальваторъ Марія Йосифъ Игнатій. Новонароджене дитя державъ до хресту Є. Вел. Цѣсарь.

Въ угорскôй палатѣ пословъ предложивъ мін. Векерлє проєктъ закона о продовженю провізоріѣ буджетовои до кôнця мая. — Пôсля Vaterland-у мавъ Є. Вел. Цѣсарь рѣшити ся не поѣхати доти до Будапешту, доки угорска палата пословъ не залагодить буджету гонведôвъ.

Цѣкавый податокъ придумало россійске міністерство скарбу. Ото на граници маε ся побирати вôдъ каждыхъ сто рублѣвъ одну копѣйку податку а то длятого, щобы можна зъ того змѣркувати, кôлько грошей вывозять и привозять до Россіѣ. Одна особа може мати при собѣ 500 рублѣвъ а одна родина 1000 рублѣвъ вôльныхъ вôдъ податку. Хто бы мавъ бôльше грошей а не сказавъ того, тому будуть надвышку забирати.

Чорногорскій наслѣдникъ престола, кн. Данило, котрый теперь перебуває въ Петербурзѣ, приймавъ тамъ у себе депутацію благотворительного комітета зъ гр. Игнатєвомъ на чолѣ и — якъ доносить Нов. Время — сказавъ ѣй, щобы въ Россіи не вѣрили ворожимъ австрійскимъ часописямъ, що они пишуть про Чорногору. Вôнъ якъ и єго батько уважають собѣ за честь, що суть одинокими вѣрными приятелями царя и Россіи.

На передвыборчихъ зборахъ въ Пожаревацу выголосивъ проводиръ сербскихъ напреднякôвъ (поступовцѣвъ) велику бесѣду політичну, въ котрôй сказавъ, що єго партія буде пôдпирати кожде правительство, котре схоче удержувати въ краю законнôсть, спокôй и порядокъ. Напредняки сподѣвають ся переперти десять своихъ кандидатôвъ.

Новинки.

Львôвъ дня 23 лютого.

— **Именованя.** Концепісты почтови Иванъ Калковскій и Аполінарій Остаповскій именовані комісарями почтовыми у Львовѣ, а Петро Валента концепістомъ при властяхъ скарбовыхъ.

— **Ц. к. краєва Рада шкôльна** на засѣданю дня 13 с м. именувала учителями шкôлъ народныхъ: Антона Санкевича въ Турашôвцѣ, Ив. Петера въ Ящвѣ, Осипа Єленя въ Пашинѣ, Фр. Крайника въ Городиловѣ, Йосифу Демелѣвну въ Цѣшкахъ, Тит. Стефановича въ Балушивѣ, Ал. Юрчиньского въ Лѣсникахъ, Ив. Ченстуха въ Зеленой, Михайлину Забєжевску и Марію Фолюсевичѣвну ст. учительками въ Надвôрнôй, Бол. Ташицкого въ Загôрянахъ, Михайлину Гащицъ управителькою и Антоніну Погурску ст. уч. въ Журавнѣ; Ос. Гана ст. уч.

що належатимуть до себе и спокôйно ждали тои днины, коли сповнить ся суджена имъ доля. Певні були, що не мине ихъ тои день, але не старались приспорити єго, — не турбували ся, коли се наступить.

Ажъ одного дня й позвавъ ихъ старый коваль до себе.

— Дѣточки — запытавъ, стискаючи имъ руки, дѣточки, вы любитесь, не правдажь?

— Такъ, тату! Такъ, пане майстеръ! — заговорили разомъ.

— Ну, такъ трабъ вамъ и пôбратись, дѣточки!... Хлопцеви двайцять и першій годъ, дѣвцѣ сѣмнайцять; найкраща пора!... Я вже постарѣвъ ся и не бачу, а радъ бы знати, на кого дитину и маєтокъ полишу... Радъ бы ще внука колысати, а смерть за плечима... Хто мене тогды поховає?

— Алежь таточку! Алежь пане майстеръ!— спротивились обоє, цѣлуючи єго въ руки.

— Знаю я лѣпше, що є, и що менѣ стелить ся дорога... Чоловѣкъ не втѣче вôдъ того... Такъ радъ бы знати, що вы въ купцѣ, щасливі... Вôддавна уложено се въ мене... Ивась порядный чоловѣкъ и добрый робôтникъ... Хата, Богу дякувати, є, и кузня, и поле, и худôбка... Лишь працюватибъ чесно а бѣды не зазнаете... Вамъ пôде лекше, чимъ менѣ, бо я зъ пятьма пальцями почавъ, а тутъ є на чôмъ дороблятись... Не хвалюсь, але справедливо все заробивъ... Все те буде теперь ваше... Для мене лишь кутъ въ хатѣ и кусникъ хлѣба до смерти, а вмру — похоронъ утцивый, и хрестъ надъ гробомъ, и молебень... Тôльки менѣ вôдъ васъ и належить ся!

Покляками передъ нимъ обоє и зъ плачемъ яли цѣлувати єго по колѣнахъ.

— Не плачте, дѣточки, не плачте — промовивъ знову по хвили, складаючи имъ руки. Вамъ не плакати, а радуватись... Вамъ сонечко Боже, вамъ днинка ясна, вамъ молодôсть, здоровлє й таланъ!... Любите ся, правда?... Ну, такъ порабъ теперь и про весѣлє подумати. Є тамъ въ мене, у скрини карбованцѣвъ трохи — высталобъ. Але требабъ, щобъ Ивась весѣлє самъ собѣ заплативъ, щобъ самъ здобувъ ся на все и для себе и для жѣнки потрѣбне... Такъ и я робивъ девятнайцять лѣтъ тому назадъ; найжежь и вôнъ такъ зробить... Не пристало, щобъ бувъ якъ той, що приставъ до хаты, бо то лишь сварка опôсля и образа Бога, а людскій смѣхъ... Кôлькожь въ тебе гроша на теперь, Ивасю?

— Є въ мене и бѣлє и одежа, и кожухъ зъ барана, и подушка, такъ що майже нѣчого бôльше и не треба. Въ скрини маю двайцять срѣбла безъ одного, а въ мельника Олексы пять карбованцѣвъ, що передавъ єму, абы минѣ купивъ годинникъ, коли поѣде до Бродôвъ... Шевцеви давъ два срѣбні, щобъ купивъ минѣ шкôры на чоботы, а вôдъ васъ, пане майстеръ, такожь минѣ щось прийде, коли скôнчу вôзъ, що єго маю теперка въ роботѣ.

— Всього то мало ще, сыну... За слюбъ тра панъ-отцеви заплатити, та й весѣлє справити по людски... Якй чотыри мѣсяцѣ попрацювати ще мусишь... Але то байка, бо й такъ теперь пôстъ та не повѣнчають... Тожь найкраще буде, дѣточки, коли поберетесь пôсля живъ, десь пôдъ Успеніе Богородицѣ; — то найлѣпша пора, бо и грошѣ знайдуть ся, и роботы пильнои не буде, можь буде забавитись трохи... Ну, такъ мусите заждати до Успенія, и я тоже зажду, хочь и пильно минѣ дѣесь, майже такъ пильно якъ и вамъ!

По тыхъ словахъ обôймивъ щасливыхъ, и взявши палицю въ руки, що була єму теперь мѣсто очей, выйшовъ якъ звычайно за погоды въ садокъ. Тамъ пôдъ грушею було улюблене мѣсце старого коваля. Тутки, спочиваючи на муравѣ, вслухувавъ ся старый у те житє, що навкруги него кипѣло. Щебетъ птичокъ, гранє комахъ, цвѣрѣньканє коникôвъ, стрибунчикôвъ, гавканє собакъ и рыкъ худобы оповѣдали єму про той свѣтъ, котрого не мôгъ бачити померклыми очима. Лишь тôльки теперь вже для него лишало ся вôдрады!

V.

Для Ивася и Софійки отворило ся нове житє. Инакшими очима теперь вже дивили ся на себе. Доси здавало ся имъ, що знають ся добре, а помимо того дивили ся одно на одного такъ, якъ колибъ бачили ся въ перве.

Щось, що дрѣмало доси въ ихъ душахъ, прокинулось, щось въ одной хвили въ нихъ перемѣнилось. для Софійки не бувъ то вже той самый Ивась, котрого доси любила мовъ брата, — Для Ивася не була то вже та сама Софійка. Обоє вôдкрыли въ собѣ щось такого,

въ Стрыю, Ос. Лопатиньского ст. уч. въ Уляновѣ, Павлину Ґардзель въ Любенѣ, Адама Войдаловича въ Кидаловицяхъ, Ив. Мазара въ Полнатичахъ, Гната Кампрата въ Цѣштатинѣ великôмъ; Юлію Мельникъ у Саасѣ; Ос. Яхимовского управителемъ у Хмелевѣ, Станіславу Оцеткевичъ ст. уч. въ Тарновѣ, Пилипа Ратича у Вербици, Стеф. Штогрина въ Городищи королѣвскôмъ, Маріяна Сольского мол. учит. въ Бороздовичахъ, Софію Стружецку мол. уч. въ Гринаповѣ. Крôмъ того именувала суплентомъ въ рускôй ґімназіи у Львовѣ Ивана Франчука. У Варяжи мѣстѣ и селѣ будуть вôдъ вересня с. р. двѣ школы однокласовй, одна мужеска, друга женьска. Нова школа буде въ Загайполи и въ Текучи въ повѣтѣ коломыйскôмъ, але ажь вôдъ року 1895. Въ Настасовѣ въ тернопôльскôмъ змѣнить ся школа на триклясову и то вже сего року.

Конкурсы. Окружна рада шкôльна въ Ярославѣ оголошує конкурсъ на посады учителѣвъ: Въ Хлопцяхъ, Хоревѣ, Радавѣ, Воли угорскôй, Замѣховѣ, Журавичкахъ, Заболотахъ, Дубровощи, Дебеди, Грабôвци, Монастыри, Мякиши новôмъ, Молодичи, Суроховѣ, Залѣскôй Воли та на посады молодшихъ учителѣвъ при 2-клясовыхъ школахъ: въ Лôвцяхъ, Майданѣ, Островѣ, Сколошевѣ, Тучапахъ и Теплицяхъ. Подавати ся треба до дня 31 марта. — Дирекція загального шпиталю у Львовѣ розписує конкурсъ на посаду прімарія вôддѣлу шкôрного для женщинъ при шпитали у Львовѣ. Платня 1200 зр. Подання треба вносити до 30 марта. — Окружна рада шкôльна въ Богородчанахъ оголошує конкурсъ на посады учительскй: въ Битковѣ, Иваникôвцѣ, Бôбчи, Хмелôвцѣ, Глубокôмъ, Грабôвцѣ, Глѣбôвцѣ, Яблôнцѣ, Кричцѣ, Манявѣ, Монастырчанахъ, Марковôй, Молотковѣ, Похôвцѣ, Саджавѣ, Стебнику и Звиняч. Подання треба вносити до 25 марта.

— Дирекція выставы краєвои въ р. 1894 просить всѣхъ людей и институцій, що на фондъ основный выставы субскрибовали, щобы субскрибовану суму зволили прислати на руки Дирекціѣ (Львôвъ, улиця Ягайлоньска ч. 15) найпôзнѣйше до конця сего мѣсяця. Просить ся також всѣхъ, котрй мають замѣръ урядити власнй павільоны приватнй на выставѣ, абы зô своими намѣрами зволили якъ найскорше зголосити ся до Дирекціѣ выставы, бо якъ найлѣпше розставлене павільонôвъ стоить у звязи зъ загальнымъ пляномъ ситуаційнымъ, котрый небавомъ мусить бути остаточно потвердженымъ. Дирекція выставы задумує також урядити вôддѣлъ вынаходôвъ польскихъ зъ области техники и збирає патенты вôдъ Полякôвъ-вынаходцѣвъ та вынаходы ихъ, на котрй одержали патенты.

— Сходины „Клюбу Русинокъ“ будуть вôдбуватись кождого вôвторка межь годиною 3 и 6 въ комнатѣ „Рускои Бесѣды“. За ласкаве вôдступлене тои комнаты на цѣли „Клюбу“ складає выдѣлъ свѣтлому товариству „Руска Бесѣда“ симъ прилюдну подяку. — *Г. Шухевичева, І. Федаковна.*

— Самоубійство. Сими днями отрѣвъ ся аршеникомъ слухачь лѣсовои школы у Львовѣ Людвикъ Ржепка, 21-лѣтный молодецъ. Причиною мала буть незгода въ родинѣ.

— Спроневѣрене. Слуга банку ескомтового въ въ Празѣ, Сельнеръ, спроневѣривъ 55.000 зр., котрй мавъ надати на почтѣ до Карльсбадъ-Трутнова. До листôвъ, въ котрыхъ мали бути грошѣ, наклавъ окрайкôвъ паперу. Коли о крадежи донесено телеґрафично въ Трутнова, Сельнеръ пôдрѣзавъ собѣ горло и сейчасъ померъ. Тымчасомъ приятель Сельнера принѣсъ на почту пачку зъ грôшми, въ котрыхъ Сельнеръ не стративъ нѣчого.

— Катастрофа въ копальни. Въ закопѣ Рудольфа въ копальняхъ пôдъ Ходавъ въ Чехіи згинуло шѣсть робôтникôвъ въ копальни, бо вода ихъ залила.

— Опришки. Англійскй часописи доносять, що опришки впали до мѣста Вазаму въ Мароко, вырѣзали богато людей и зрабували мѣсто. Кажуть, що кôлькасотъ людей убили.

— Морозъ въ Сибѣри доходить ще й теперь до 45 степенѣвъ. Такъ доносять тамошнй часописи. Притôмъ єсть тамъ така густа мрака морозна, що на кôлька кроків не видко нѣчого. Коли вылити воду въ гору зъ посудины, то она замерзне у воздусѣ, ще закимъ упаде на землю; замѣнить ся на лѣдъ въ формѣ иголъ. Богато голубôвъ и воробцѣвъ найдено неживыхъ.

— Присяга на тверезость. Въ Донавфельдѣ въ школѣ читавъ лѣкарь Ґавстеръ зôбранымъ слухачамъ о шкодѣ зъ піяньства. Слухали его майже самй робôтники, котрыхъ была повна саля. Дръ Ґавстеръ умѣвъ такъ ихъ переконати о шкôдливôмъ впливѣ піяньства на добробитъ и здоровлє, що якъ при кôнци порадивъ имъ не пити нѣколи горѣвки, всѣ робôтники крикнули якъ одень: „Присягаємо, що не будемо пити горѣвки“. Розумѣє ся, на дра Ґавстера зробила ся несподѣванка дуже миле враженє. Вечеромъ зробили робôтники дрови Ґавстерови велику овацію за его трудъ и науку.

— Скупарь. Въ однôмъ домѣ на елізейскихъ поляхъ въ Парижи жиє богатый чудакъ Павло Коляссонъ. Вôнъ боить ся людей, не держить слугъ и не выходить нѣколи зô своеѣ хаты. Слуга его кревныхъ приносить ему ѣсти и лишає страву, а вôнъ самъ пригрѣває собѣ єѣ на спірітусовôй лямпѣ. Коляссонъ має кôлька камениць въ Парижи и сѣлъ, про котрй зовсѣмъ не дбає, такъ що доходы въ значнôй части пропадають. Дня 21 с. м. якйсь демаскованй опришки напали его въ постели, заткали уста и забравши 30.000 франкôвъ утекли. Коляссонъ выйшовъ зъ хаты и прикликавъ поліцаѣвъ. Але злодѣѣвъ ще не вынайдено. Люде не дуже жалують того скупаря. Въ закамарку у него найшли аґенты поліційнй на міліонъ цѣнныхъ паперôвъ, котрй вже почињали гнити. На купоны тыхъ паперѣвъ мôгъ вôнъ уже давно вôдôбрати грошѣ, але не бравъ.

— Народы а релігія. Оденъ місіонарь подає таке обчисленє въ часописи „Свѣтовый переглядъ місіонарскій“: Всѣхъ людей на земли єсть 2,467,920.000, зъ того на Европу припадає 360, на Азію 840, на Америку 125, на Африку 170, на Австралію и иншй острова 5 міліонôвъ. На цѣлôй земли говорять люде 3.065 мовами. Біблія єсть перетолкована на 386 мовъ и нарѣчій. На вôсѣмъ людей єсть 5 бѣлыхъ а 3 мурины. Поганъ єсть 874 міліоны, магометанъ 173 міл., католикôвъ 195 міл., православныхъ 85 міл., протестантôвъ 135 міл., а жидôвъ 8 міл. Оденъ католикъ припадає пересѣчно на 8 людей, оденъ магометанинъ на 9, оденъ протестантъ на 10 до 11, оденъ православный на 18, оденъ жидъ на 180. Поза округомъ християньства єсть ще міліярдъ иншихъ людей.

† Посмертнй вѣсти.

— Василь Хомей, селянинъ-патріотъ зъ Грабова, долиньского повѣта, упокоивъ ся дня 19 лютого по довгôй и тяжкôй недузѣ въ 70-ôмъ роцѣ житя. Покôйный належавъ до найчестнѣйшихъ патріотôвъ межь нашимъ селяньствомъ. Будучи бездѣтнымъ зъ рѣдкимъ пожертвованємъ вôддававъ вôнъ свôй маєтокъ и свои труды для справъ народу и церкви рускои. Вѣнувавъ щедро мѣсцеву церковь, приймавъ и вѣнувавъ сироты и цѣлый свôй маєтокъ привначивъ на цѣли публичнй. Покôйный бувъ членомъ Рады повѣтовои и довголѣтнымъ членомъ рускихъ товариствъ та бравъ все участь въ справахъ народныхъ. Вѣчна ему память, земля ему перомъ!

Господарство, промыслъ и торговля

— Станъ воздуха за минувшй добы числячи вôдъ 12 год. въ полудне дня 22 до 12 год. въ полудне дня 23 с. м.: середна теплота была + 6·7° Ц., найвысша + 6·7° Ц. (вчера по полудни), найнизша + 0·0° Ц. вчера въ ночи. Барометръ иде въ гору (741). Вѣтеръ буде захôдный, мѣрный, теплота обнижить ся до — 4° Ц., небо буде переважно захмарене; снѣгъ.

— Цѣна збôжа у Львовѣ дня 22 с. м.; пшениця 7·40 до 7·75; жито 6·— до 6·25, ячмѣнь 5·— до 5·75; овесъ 5·50 до 5·75, рѣпакъ 11·— до 11·25; горохъ 6·75 до 10·—; вика 5·— до 5·50; насѣнє льняне 11·— до 11·25; бôбъ —·— до —·—, бобикъ 4·75 до 5·10; гречка 6.90 до 7·75; конюшина червона 68·— до 74·—; бѣла 55·— до 80·—; шведска 65·— до 78·—; кминокъ 17·— до 20·—; анижъ 37·— до 38·—; кукурудза стара 5·25 до 5·60; нова —·— до —·—; хмѣль —·— до —·—; спірітусъ готовый 12·25 до —·—.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 23 лютого. Комісія санітарна ухвалила на внесенє референта Габермана передати петицію товариства „Поломѣнь“ въ справѣ паленя тѣлъ померпіихъ до розслѣдженя и увзглядненя.

Атины 23 лютого. Въ Спартѣ, Каляманта и на Занте повторились знову землетрясенія. Середъ мешканцѣвъ наставъ великій переполохъ.

Лісбона 23 лютого. Нове міністерство уконституовало ся пôдъ проводомъ Гіндзе-Рібейра и предложить пинѣ свою проґраму кортезамъ.

Парижь 23 лютого. Републиканьска ґрупа сенаторôвъ вôдбула зборы, на котрыхъ мавъ бути установленый кандидатъ на президента сенату. При другôмъ голосованю одержавъ Жіль-Феррі 87 голосôвъ на 151 голосуючихъ.

Римъ 23 лютого. Арештовано тутъ 20 анархістôвъ пôдозрѣныхъ о пôдложене бомбъ въ послѣдныхъ днахъ.

Надôслане.

За редакцію вôдповѣдає **Адамъ Креховецкій.**

чого доси не добачили, а то щось рвало ихъ до себе и наче вôдпыхало вôдъ себе заразомъ.

Давнѣйше могли свобôдно зъ собою розмавляти, а теперь не ставало имъ слôвъ, коли були разомъ. Дивна рѣчь! Атжежь за здалегôдь се знали, що будуть до себе належати и спокôйно ждали того дня, не стараючись его прискорити. Теперь, скоро були певнй, коли то наступить, здавало ся имъ, що имъ дѣесь кривда, — що за довго кажуть имъ чекати. Чотыри мѣсяцѣ! — Милый Боже! Якъ же тутъ вытримати, тй чотыри мѣсяцѣ! А прецѣнь тôлько лѣтъ чекали спокôйно.

Особливожь для Ивася була то важка кара. Немôгъ вже, якъ бувало, дивитись Софійци въ очи. Ой божь то й палали теперь тй очи якъ жаръ, й пекли его, що хочь зô шкôры выскочь! Тожь минавъ Софійку, якъ мôгъ, минавъ погляду тыхъ очей, втѣкавъ передъ нею самою, дарма що рвало его до неи, бо й про щожь говорити зъ нею теперь буде? Змѣнилось!

А она, мовь на злôсть, шукала его, и починала зъ нимъ розмову, и вдивлювала ся въ него тыми страшными очима и осмѣхала ся до него бѣлыми зубоньками, якъ колибъ не знала, що его се мучить. Тымъ то и втѣкавъ бѣдный до кузнѣ и кувъ а кувъ, ажь гремѣло. Такъ старавъ ся працею поконати тугу. Коли притомить руки, то вже засне и турбота.

Въ Заболотцяхъ тымъ часомъ закипѣло якимсь новымъ, небувалымъ житємъ. Новый арендарь засѣвъ бувъ на коршмѣ и було тамъ теперь повно якогось незнаного народа.

На сѣльскôй дорôжцѣ, що зъ Бродôвъ провадить, запанувавъ незвычайный рухъ поначе на якôмъ гостинци. Буває по ночи тягне ся шляхомъ ажь по кôлька наладованыхъ возôвъ, а коло кождого ишло по пару ѣздцѣвъ. Часомъ ѣхали нога за ногою, а бувало гнали якъ та завируха.

Конюхи пôдглянули, що въ тыхъ ѣздцѣвъ були ручницѣ и шаблюки, мовъ у розбôйникôвъ, мовь у якихъ жовнѣрѣвъ. Люде здогадувались, що се пачкарѣ. Пôшла чутка, що арендарь є зъ ними у змовѣ, та що для того и ту коршму взявъ, бо стояла на догôднôмъ для нихъ шляху. Богъ ихъ тамъ може знати, кôлько було у тôй чутцѣ правды!

Дивували ся тому людоньки на селѣ, дивували, а бувъ то що йно початокъ! Бо ледви минувъ пôстъ, загремѣло нагло въ коршмѣ вôдъ музикъ. Арендарь спровадивъ ихъ десь зъ пôдъ самого Буска, — и скрипку, и басъ, и цимбалы. Парубки и дѣвчата ба й сама двôрска служба посипались гурмою на музику, якъ на якій вôдпустъ. Въ ряди-годы заходили до коршмы й чужй якйсь люде та гуляли, нѣбы въ себе дома. Та нѣхто не спытавъ ихъ, що они за однй, вôдки або якимъ правомъ смѣють бавити ся тутки, бо були вѣчливй, а грôшми сипали якъ зъ мѣха. Все то запивало ся, спѣвало, гуляло й выгукувало: гу-га, гу-га! до пôзнои ночи. А арендарь лишь приговорював, осмѣхавъ ся, наливавъ и загортавъ барышѣ.

(Дальше буде).

Инсераты („оповѣщеня приватнî“) якъ для „Народнои Часописи“ такъ такожь для „Ґазеты Львôвской“ принимае лишь „Бюро Дневникôвъ“ Людвика Пльона, при улици Кароля Людвика ч. 9, де такожь знаходить ся Експедиція мѣсцева тыхъ ґазетъ.

Експедиція мѣсцева
НАРОДНОИ ЧАСОПИСИ

зъ днемъ 1 (13) сѣчня 1892 перенесена до

„БЮРА ДНЕВНИКÔВЪ“ ЛЮДВИКА ПЛЬОНА,

улиця Кароля Людвика, ч. 9.

„Бюро Дневникôвъ“ буде приймати, выключно, вôдъ Нового року предплату мѣсцеву.

Инсераты („оповѣщеня приватнî“) якъ для „Народнои Часописи“ такъ такожь для „Ґазеты Львôвской“ вôдъ теперь буде принимати лишь горѣ назване „Бюро Дневникôвъ“ Людвика Пльона.

Зъ друкарнѣ В. Ловиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.